

nesprávně hodnotil, nýbrž vytýká přímo, že při svém úsudku vycházel z nepravdivých skutečností a že si proň neopatřil žádného základu. Ze správních spisů není patrné, na jakém základě žal. úřad dospěl k závěru stížnosti potíranému. Komisionální řízení o určení stav. čáry z 15. září 1922 neposkytuje v tom směru žádného podkladu, a že by jinak žal. úřad byl konal nějaké šetření za účasti stran, není ze spisů viditelné. Za tohoto stavu nelze seznati, jakou cestou úřad k svému úsudku dospěl, a zda skutečnosti, na nichž je tento úsudek zbudován, odpovídají pravdě. Skutková podstata nař. rozhodnutí v tomto směru je tedy neúplná, protože bylo rozhodnutí v tomto bodě dle § 6/2 zák. o ss zrušiti.

#### Č. 3704.

**Dávka z motorových vozidel: I. \* § 2, lit. b) pravidel, obsažených v příloze vl. nař. č. 143/22 má na mysli toliko vozidla, která obchodník oprávněný s takovými vozidly obchodovati, má na skladě právě za tím účelem, aby je při provozování své obchodní živnosti prodal. — II. \* Dávku z motorových dopravních prostředků nelze žádati ze strojů, které jsou ve stavu takovém, že je nelze již pokládati za motorové dopravní prostředky.**

(Nález ze dne 6. června 1924 č. 10.050).

V ě c: Firma továrna na stroje W. a K., akc. spol. v P. (adv. Dr. Kar. Růžička z Prahy) proti moravskému zemskému výboru o obecní dávku z osobních automobilů.

V ý r o k: Naříkaná rozhodnutí se zrušují pro vady řízení.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím potvrzeny byly v cestě instanční platební příkazy městského úřadu v P. ze 7. listopadu 1922, jimiž předepsána byla stěžující si firmě na základě pravidel schválených výnosem mor. zem. výboru z 26. září 1922 za léta 1921 a 1922 obecní dávka z držení osobních automobilů 1. č. P 596 — 35 HP per 8550 Kč, 2. P 600 — HP 18 per 2350 Kč a 3. č. P 153 — 12 HP per 850 Kč.

Stížnosti podané do těchto rozhodnutí hájí názoru, že podle cit. vybióracích pravidel podrobeny jsou dávce toliko motorické dopravní prostředky, které jsou použitelné a používány, a dovozují z toho osvobození automobilů svrchu uvedených od dávky, poněvadž se jich nepoužívá a jsou k jízdě vůbec neschopné a neupotřebitelné, jsouce demonstrovány, resp. porouchány; v druhé řadě uplatňují pak stížnosti osvobození sporných vozidel v základě § 2, lit. b) dávk. pravidel.

Nss uvažuje o stížnostech nemohl v tomto posledním směru dáti jim za pravdu. § 2, lit. b) má na mysli toliko vozidla, která obchodník oprávněný obchodovati s takovými vozidly má na skladě právě za tím účelem, aby je při provozování své obchodní živnosti jako vozidla prodal, a osvobozuje je od dávky tehdy, když jich nepoužívá. Těchto předpokladů v daném případě není, neboť stěžující si firma ani netvrdí, že provozuje obchod s vozidly toho druhu, jakého jsou automobily, o které jde, a podle jejich vlastních údajů jde o vozidla, kterých sama používala pro účely tovární, a která jsou »určena k prodeji« nikoliv jako motorická vo-

zidla, nýbrž jenom proto, poněvadž následkem jejich vadného stavu nemůže jich k dřívějšímu účelu již upotřebiti. Za tohoto stavu nelze ovšem shledávati ani vady řízení v tom, že důkazy stranou v tomto směru nabídnuté nebyly připuštěny.

V prvním směru soud uvážil:

Žal. úřad opírá svoje rozhodnutí o § 3 dávkových pravidel, maje za to, že tento předpis určuje povinnost k placení dávky po stránce subjektivní i objektivní. Nss tohoto názoru nesdílí. § 3 stanoví toliko, kdo je s u b j e k t e m dávky, a sice v ten smysl, že jest jím držitel motorového vozidla, prohlašuje pak za držitele toho, komu byla příslušným politickým úřadem vydána značka pro motorické vozidla podle min. nař. z 28. dubna 1910 č. 81 ř. z. Ustanovení o objektu dávky nelze hledati v § 3, nýbrž v úvodu a v § 1 dávkových pravidel, kde se jako předmět dávky uvádí »držení motorických dopravních prostředků« určitých druhů. Pravidla připínají dávkovou povinnost na skutečnost d r ž b y m o t o r i c k é h o v o z i d l a. Zda se vozidla skutečně používá čili nic, je mimo případ § 2, lit. b) pro existenci dávkové povinnosti ovšem lhostejné; opačný názor nelze opírati ani o ustanovení § 1, odst. 1 lit. c) (»sloužících k hromadné dopravě osob«), ani o předpis § 5 (»dále, užívá-li se vozidel k účelům osobním či nákladním«), neboť v obou případech nejedná se o dávkovou povinnost, nýbrž toliko o předpoklad pro použití určité sazby dávkové.

Naproti tomu nelze uznati, že by byla pro otázku dávkové povinnosti irelevantní okolnost, v jakém stavu motorické vozidlo je. Je-li předmětem dávky »motorický dopravní prostředek«, »motorické vozidlo«, předpokládá se nutně, že stroj má všechny podstatné součástky, které jej jako motorický dopravní prostředek charakterisují, resp. aspoň že přiměřenou opravou může býti učiněn schopným, aby se jako motorické vozidlo presentoval a sloužil. Je-li možno určitý stroj pokládati v tomto smyslu za motorické vozidlo, jest otázkou skutkovou, na kterou si úřad rozhodující o dávkové povinnosti musí předem odpověděti na základě zjištění stavu stroje, dle potřeby na podkladě znaleckého posudku.

St-lka v daném případě již v admin. řízení uplatňovala, že sporné tři automobily jsou ve stavu značně defektním, že jim chybějí podstatné součástky, aby jich mohlo býti jako motorických vozidel použito, a že buď vůbec aneb alespoň bez nákladné opravy nelze jich do upotřebitelného stavu uvést. Tvrdila tedy v podstatě, že nejsou to již »motorická vozidla«, a že tedy chybí tu způsobilý objekt pro vyměření dávky z držení motorických dopravních prostředků.

Žal. úřad však námitek těchto nedbal, stav strojů nezjistil a uznal je bez dalšího šetření za podrobené dávice. Takto zůstala skutková podstata nař. rozhodnutí neúplnou, i bylo je proto podle § 6 zák. o ss zrušiti.

#### Č. 3705.

**Cesty.** — **Velké Brno:** I. Ve smyslu § 7 zákona č. 213/1919 přešla na město Brno jen část pasiv silničního výboru okresu brněnského, nikoliv též část jeho aktiv. — II. Rozhodným dnem pro vyměření této částky podle délky silnic jest den, kdy zák. č. 213/1919 byl vyhlášen.

(Nález ze dne 6. června 1924 č. 10.181).